

I tako dalje....

Ne referendumu ili ne na referendumu, dakle, nije potrebno samo zato da bismo vlasti jasno poručili da nismo podanici, već građani koji se moraju pitati, iz čije suverenosti vlast izvodi (ili ne izvodi) sopstveni legitimitet, već i zato što nema dovoljno normativnih garantija da će novi ustav poboljšati položaj građanina i povećati šanse za približavanje Evropskoj uniji, dok na položaj Kosova i Metohije neće uticati baš nikako. Referendum bez prethodne rasprave o javno izrađenom ustavu daje pravo samo na izbor: uzmi sve ili odbij sve. Pa onda, ko je tu „ekstremista“ – oni koji su utvrdili Predlog novog ustava (tj. vlast i vrhovi svih parlamentarnih političkih stranaka) ili građani koji imaju pravo da znaju, raspravljaju i predlažu?

Ceo svet je Srbija.

PETAR LUKOVIĆ.

Godinama unazad, naročito poslednjih sedam meseci koliko traju sudbonosni pregovori o budućoj nezavisnosti Kosova, često i sve češće, hvatam sebe u bolesnom sindromu grozničave hipnoze: oblije me hladan, gotovo manastirski znoj, rašire mi se zenice, ukopam se u ognjište, a glavom promiču Panic! At The Disco, Car Lazar, The Rifles, Albanke u toplesu, She Wants Revenge... kao da se kosmička istorija paralizom prenela na svekoliki pravoslavni gen koji u venama otkucava nebeskom pravdom.

Pokušaj da kod psihijatra otkrijem koji mi je qurac – zašto narkomanski zurim u daljinu u kojoj mi se priviđaju aleje božura u poljima žita, zašto osećam nemir glede bliske budućnosti, zašto me pomisao na Vladu Srbije tera na ridanje (hrvatski: rikanje), zašto nas ceo svet ne voli, zašto su oblaci beli – okončao se fijaskom: beli mantil mi je objasnio da hektolitri piva umeju da se poigraju s metabolizmom mozga, da iz ishrane izbacim meso, povrće, voće, mleko i alkohol, naročito kruhom za trbuhom, da konzumiram metohijske sirove alge i da će, koliko već iduće godine, halucinacije u ograničenom sao-obimu nestati. Taman kad je izgledalo da za moju bolku nema efikasnijeg leka, slučajno sam uhitio predsednika Vlade Srbije koji je usred Skupštine obznanio kolektivnu dijagnozu: „Od kada postoji Srbija, svaki pripadnik našeg naroda rađa se i umire sa svešču da je Kosovo uvek bilo, i da će zauvek biti, sastavni deo Srbije“. Znači, to je!

Sve mi se, kao rukom odneto, otkrilo: iz prenatalnog sjećanja izvukao sam na površinu svoje prve reči: „Kosovo je Srbija“, što je potvrdila moja majka, sećajući se da sam rečenicu izgovorio kad mi je bilo tri dana, a specijalno sam – rekla mi je – bio aktivan kao dečak od sedam dana, jer sam joj izrecitovao čitav referat glede Kosova od kojeg nikad, never, nećemo odustati.

Sasvim izlečen i stabilan, što se lako može proveriti kod nadležnih psihijatrijskih organa, s neizmernim oduševljenjem – kao i svaki građanin Srbije – primio sam još jednu veličanstvenu rečenicu dr Kalašnjikova: „Ako danas donesemo odluku da u novi Ustav Srbije zapišemo neoborivu istinu da je Kosmet sastavni deo Srbije, donećemo sudbinski važnu i jedino moguću odluku. Na taj način mi svima šaljemo nedvosmislenu poruku da državu Srbiju, kada je reč o Kosovu i Metohiji, obavezuje jedino i isključivo ono što stoji u njenom Ustavu“.

Politička lepota ovog poteza – da i pod sumanuto-realnom pretpostavkom Kosovo, pu-pu, daleko bilo, postane nezavisno, mi to ne priznajemo, jer Ustav Srbije jasno kaže da je The Kosovo kamen-temeljac Srbije – otvara vrata za novi jelovnik. Kad već pišemo Ustav i tekstom prisvajamo teritorije koje ne posedujemo, šta nas košta da u buduću Ustav, kao integralni deo Srbije, uvrstimo Republiku SAO Krajinu, SAO Slavoniju, Republiku Šumsku ili